buiten dienst • anarchistisch blad • 5 april 2013 • nr35

Een maxi-gevangenis in Brussel? Laten we onregeerbaar worden!

De staat wil 13 nieuwe gevangenissen bouwen, waarvan één in het noorden van Brussel, in Haren. Zogezegd om de bakken van Sint-Gilles en Vorst te sluiten. Dat project maakt ons kwaad en daarom voeren we strijd! De gevangenis van Haren zal de grootste gevangenis zijn die ooit gebouwd werd in België. Ze zal op z'n minst 1200 mensen opsluiten en het merendeel van de verschillende gevangenisregimes samenbrengen: vrouwen, kinderen, voorarrest, geïnterneerden. En zelfs een rechtbank binnen de muren om geen transfers meer te hoeven doen!

We strijden omdat we de gevangenissen verafschuwen, omdat we geen enkele gevangenis willen, zelfs niet de nieuwe, hypermoderne bakken en van de leugens over vermenselijkte opsluiting die ermee gepaard gaan. Ze willen ons in slaap sussen met hun gezever, maar een kooi blijft een kooi. De gevangenissen dienen om degenen die de macht schaden op te sluiten. Hun bewegingsvrijheid wordt hen ontnomen en ze worden weggestopt als honden, verstopt achter muren, om ons goed in te prenten wat het kost als je de wet niet eerbiedigt.

Regelmatig worden mensen gefolterd door de cipiers die denken dat alles door de beugel kan. De wet dekt die mishandelingen toe, de schandalen die zo nu en dan losbarsten zijn daar het beste bewijs van. De staat beschermt haar monopolie op het gebruik van geweld om ons onder controle te houden en om ervoor te zorgen dat we brave en werkende burgertjes blijven. En de rest zal in de bak belanden!

Wij strijden niet om "de mishandelingen aan te klagen", noch om betere opsluitingsomstandigheden te eisen, een bravere politie of een minder brutaal kapitalisme. We hebben niet de minste hoop dat de staat naar ons luistert, we verwachten niets van haar, we hebben haar niets te vragen. Of het nu in Griekenland of in Spanje is: duizenden mensen op straat die kwaad zijn... en de staat stuurt haar flikken en vermenigvuldigt de besparingsmaatregelen. De repressie weet van geen wijken en de macht ziet van geen enkel van haar projecten om meer geld te verdienen af. Duizenden mensen worden ontslagen langs de ene kant, en langs de andere kant worden gevangenissen gebouwd. Dat is hun oplossing voor de werkloosheid! In de veiligheidsbusiness heerst geen crisis: cipier, bewaker of controleur kan je altijd worden. Maar als je daar niet aan wil meedoen, als je kiest om aan de marge van de wet te overleven, zullen het misschien de vroegere collega's zijn die de sleutels van je cel aan hun riem hebben bungelen...

We zitten zo vast aan het overleven dat het moeilijk is om te begrijpen wat er aan de gang is. En dat is allesbehalve toeval. We zijn zo veel minder gevaarlijk als we afgestompt zijn door werk, televisie en reclame! Gedwongen om aan geld te geraken, om onze altijd té hoge huur voor een minuscule ruimte, ons eten vol vergif te betalen. Ze steken onze kop vol totdat we het normaal vinden dat we heel ons leven lang werken en ons tevreden stellen met het kopen van televisies, telefoons en kledij. De propagandamachine draait op volle toeren om ons te dresseren. Burgers hier, integratie daar, stemrecht, "vrijheid" om te betogen, "vrijheid" van mening. Ze hebben ons zo veel herhaald dat de democratie beter is dan de dictatuur dat we zelfs niet meer durven nadenken over wat "vrijheid" eigenlijk betekent.

Maar waar zitten we eigenlijk op te wachten? Mensen die tot de dood erop volgt gefolterd worden door de flikken of in elkaar geslagen worden op betogingen, die zijn er al. Camera's om ons langs alle kanten te bewaken, die zijn er. En flikken in uniformen in alle kleuren op alle hoeken van de straat om de toeristen gerust te stellen, ook die zijn er. Er wordt een heel lading nieuwe gevangenissen gebouwd! Alles wordt in het werk gesteld opdat we braaf aanvaarden om deze rotwereld te doen draaien.

Woorden volstaan niet om te beschrijven wat we elke dag ondergaan. Iedereen heeft er het schijt aan, het is ieder voor zich terwijl iedereen het lastig heeft. Maar zolang je levend bent, heb je de mogelijkheid om je leven in eigen handen te nemen. Zoals in Egypte of in Tunesië: een kleine schermutseling kan een hele stad in lichterlaaie zetten. Elke macht houdt in het achterhoofd dat de boel van de ene op de andere moment kan ontploffen. Ze doen er alles aan om de mogelijkheden van een revolte in te perken, want ze weten dat hun macht niet onverwoestbaar is. Ze willen onze woede kanaliseren zodat we de "wetten" en de "democratie" zouden eerbiedigen en dat we onze tijd verdoen met partijen of vakbonden en doen alsof we ons dagelijkse bestaan aan het verbeteren zijn. Wij hebben daar lak aan. We hebben geen chefs nodig om ons te zeggen wat we moeten doen en hoe. We hebben geen hiërarchie nodig, we kunnen zelf beslissen. We kunnen onszelf organiseren door elkaar te ontmoeten, zelfs in kleine groepjes en discussiëren over wat er gedaan kan worden.

Omdat de nieuwe gevangenis ons leven moeilijker gaat maken, omdat ze onze naasten zal wegnemen.

Omdat ze er een schep lijden bovenop gaat doen, want het zullen 1200 mensen meer in de kooien van de staat zijn.

Omdat het leven alsmaar moeilijker lijkt te worden en alsmaar meer mensen de dreiging van de gevangenis boven hun hoofd zullen voelen hangen.

Omdat de macht deze gevangenis nodig heeft om ons bang te maken en te zorgen dat we rustig blijven.

Deze gevangenis zal niet gebouwd worden op onze berusting. Deze werf kan verhinderd worden, maar vooral: de macht is overal rondom ons, en overal waar die is, kan die aangevallen worden. Er zullen nooit genoeg flikken zijn om alles te bewaken wat ons verstikt. Laten we onregeerbaar worden en aanvallen wat ons kapotmaakt!

Wij willen

Wij willen breken met de dagelijkse routine. We worden permanent verstrikt in een net van verplichtingen. In een rad dat maar blijft draaien. Als we niet werken, kunnen we de rekeningen niet betalen. Als we de rekeningen niet betalen, wordt alles afgesloten en worden we uit het ons huis gezet. We staan 's morgens op om naar het werk te gaan, om er dan 's avonds moe van terug te komen en geen zin meer te hebben om onze eigen projecten uit de grond te stampen of om onze passies te volgen. Het is redelijk duidelijk dat als er niets verandert, dat wat we vandaag niet doen, we morgen ook niet gaan doen. De trein van verplichtingen en de permanente stress waar we mee worden verpletterd, probeert er steeds voor te zorgen dat we ontmoedigd worden om ons eigen leven te leiden. En dat we gebogen alles aanvaarden.

Wij willen korte metten maken met de overlevingsstrijd waar we in worden geworpen. Dag in dag uit de eindjes aan elkaar knopen. Hopen dat het de buur zijn beurt is om kopje onder te gaan is en niet de onze. En zoals de tijden er uitzien gaat het er niet beter op worden. Het is aan ieder van ons om ons leven in eigen handen te nemen. We kunnen niet wachten, we hebben er gewoon de tijd en de goesting niet voor.

Wij willen al de instanties die de dagelijkse rotzooi door onze strot duwen vernietigen. Vanaf we op deze wereld gekomen zijn, zijn er overal wel mensen te vinden die ons willen afvlakken en mee in de stoet van de acceptatie willen laten lopen. Op de schoolbanken leren we gehoorzamen en stil te zitten. Er wordt ons verteld hoe goed en geniaal onze maatschappij wel niet is. En de vieze kantjes, zoals de gevangenis, en het verschil tussen arm en rijk moeten worden bedekt onder de mantel van een noodzakelijk kwaad. We moeten een job vinden, een carrière uitbouwen. Want wie niet wil werken heeft zogezegd geen gevoel van verantwoordelijkheid. En als we al die stront niet willen accepteren dan zal er altijd wel een sociaal assistent zijn die ons met lichte dwang terug op het rechte pad wilt zetten. En achter elke sociaal assistent staat de flik, rechter en cipier te wachten om ons te proberen breken.

Wij willen directe actie om al de obstakels die ons onderdrukken uit onze levens weg te ruimen. We willen niet wachten tot dat een of andere politieker ons weer probeert wijs te maken dat wanneer we op hem stemmen of hem volgen onze problemen gaan opgelost worden. Of ons weer doet wachten op een beter morgen of het heilige hiernamaals. Wij willen voor niemand zijn kar gespannen worden. Wij willen hier en nu zelf tot actie over gaan die wij nodig achten. Elke instantie, politieker, baas of schoolmeester zal in ons altijd een vijand vinden. Wij breken met de dagelijks sleur en acceptatie.

Na een redelijk intensieve verspreiding van talrijke pamfletten (in de straten, op de markt, in de brievenbussen, voor de gevangenissen, in de gevangenissen, aan de uitgangen van de metro...) tijdens de voorafgaande dagen, werd zaterdag 16 maart een bijeenkomst gehouden aan Hallepoort (Sint Gillis) tegen de bouw van een maxi-gevangenis. Enkele tientallen mensen hebben deelgenomen aan de bijeenkomst die vooral heeft getoond dat er een wil is om een radicale strijd te voeren tegen deze nieuwe gevangenis en wat deze betekent in het teken van de veranderingen in Brussel. Twee spandoeken werden opgehangen, er was muziek en een distributietafel met pamfletten, brochures, stickers, affiches enz. Zoals tijdens andere verdelingen waren de reacties van de passanten, in het algemeen, rechtuit sympathiek en geïnteresseerd, en soms toonden ze een duidelijke wil om te strijden. Het gaat er dan ook over om zich zelf te organiseren om deze strijd op te nemen en in te vullen, om offensieve invalshoeken en autonome ruimtes voor discussie, ver van partijen, vakbonden en politiekers, te vinden. Tijdens de bijeenkomst was de politie aanwezig in nabijgelegen straten (een tiental relbusjes van de federale politie, een waterkanon en enkele groepjes flikken in burger), maar is niet tussenbeide gekomen.

In de wijk - mooi opgefleurd met affiches tegen de maxi-gevangenis, graffiti en spandoeken - passeerde enkele dagen later een kleine wilde betoging tegen de bouw van de nieuwe gevangenis en de openluchtgevangenis die de stad stilaan wordt. In de straten van Sint Gillis weerklonk "Ni flic, ni maton, ni maxi-prison - Ni fric, ni patron, vive la rébellion" en het geluid van vuurwerk.

Overal en altijd; de vrijheid wordt niet geven, ze wordt genomen. Dat de angst van kamp verandert en dat de strijd de straat verovert.

Voor meer info over de strijd tegen de bouw van de maxi-gevangenis in Brussel, bezoek www.lacavale.be waar je ook een korte video "Maxi-prison vs Maxi-rébellion" kan terugvinden.

In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Vuurexpeditie • In Farciennes werd een voertuig van de gemeentediensten op de parking achter het gemeentehuis in brand gestoken. Het voertuig werd volledig verwoest en een beetje later ging elders een 4x4 in vlammen op. De Staat is een monster, maar het is een monster met tentakels en zwakke punten. Om het monster aan te vallen moet je niet zoeken naar één of ander hart (het heeft er trouwens geen), maar toeslaan daar waar het zich niet kan verdedigen, noch kan voorkomen dat een vastberaden individu een misschien bescheiden, maar evenwel betekenisvolle aanval verwezenlijkt.

Les Marolles en force • Drie preventie- en veiligheidsagenten werden door twee jongeren in elkaar geslagen, volgens de krant "zonder duidelijke reden", in de inkomhal van een sociaal woningblok in de Brusselse Marollen. Vervolgens hebben onbekenden geprobeerd om het preventielokaal in de fik te steken. Kort daarvoor was de huiswerkschool (waar kinderen na school nog meer school krijgen) al het doelwit van niet zo gezagslievend vuur. Uiteraard is er weer een schepen opgesprongen om meer politiepatrouilles en camerabewaking te vragen.

Brandend kapitaal • Laat in de nacht ontstond brand in een bijgebouw van de concessiehouder/garage DS Motors in Andenne. Het bijgebouw en dertien wagens gingen in rook op. Iemand heeft misschien de puntjes op de i willen zetten door dit symbool van kapitalisme en consumptie in brand te steken. Enkele dagen later raasde trouwens nog een nachtelijke brand doorheen de installaties van VL Motors in Haine-St-Pierre. De snelle interventies van de brandweer kon de verwoesting van een twaalftal voertuigen en de installaties van het bedrijf niet voorkomen.

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt.
De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.
hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Het onverwachte

Van een betoging naar een regelrechte aanval tegen de flikken

Meerdere politieke en syndicale organisaties hadden een oproep gedaan voor een betoging "tegen politiegeweld" op 15 maart. Voor te vertellen hoe dit initiatief gelukkig uit hun handen is geglipt, willen we even stilstaan bij de inhoud die dezer organisaties naar voren schuiven.
Als hun doel was om de "misdragingen" van de politie aan te klagen, eisen ze in feite een "betere", minder brutale politie. Los van het feit dat het tégen de aard van elke politie-instelling ingaat wiens functie net controle en dwang is, en altijd haar reeks aan folteraars, geweldenaars, verkrachters en afzetters voort zal brengen, komt het eisen van een minder erge politie neer op het legitimeren van de politie, tot het versterken ervan. En dus op het beweren dat de vrijheid niet mogelijk is buiten de het kader van een Staat met wetten en flikken.
Wij daarentegen, vechten voor de vrijheid en voor de eliminatie van alle bronnen van onderdrukking en uitbuiting, en dat is omdat wij denken dat de mensen, doorheen hun gevechten, in staat zullen zijn om in vrijheid te leven, om hun leven te leven zoals zij dat willen en onderlinge afspraken te maken wanneer dat nodig lijkt. De Staat is de ontkenning van de vrijheid en om zich staande te houden, grijpt hij naar de politie, het leger, de gevangenis... en ook naar de integratie van zijn mogelijke tegenstanders via de dialoog, de participatie, de verkiezingen en dat soort dingen. Het systeem slaagt erin overeind te blijven evengoed dankzij de politie die haar beschermt als dankzij de collaboratie van degenen die het ondergaan, het aanvaarden of haar waarden delen.

Maar in de feiten toonden de organisaties achter de oproep reeds vanaf het begin van de betoging van wat voor wereld zij dromen: iedereen moest achter een geluidswagen marcheren waar twee ophitsers hun slogans door micro's brulden terwijl een klein legertje ordedienst, speciaal gerekruteerd voor de gelegenheid, de "betogers" omkaderden. Als de organisatoren beweerden de "mistoestanden" bij de politie aan te klagen, toonden ze zich onmiddellijk bereid om zelf de politie te vervangen.

Maar vaak komt het onverwachte de plannetjes van de leerling-chefs overhoophalen. Naar het einde van de betoging werd de omkadering door tientallen mensen doorbroken, mensen die zich niet wilden plooien naar de officiële ordewoorden, noch zich buigen voor de ordedienst die kort daarvoor al een twintigtal kinderen uit de betoging had gezet omdat ze met sneeuwballen gooiden. Aan de Beurs, hartje Brussel, werd een patrouillewagen van de politie aangevallen en vier flikken in burger (trouwens, types die menigeen kent voor hun gespierde interventies) werden in het nauw gedreven en flink afgeranseld en bekogeld. Een halfuurtje later, terwijl de rebellen een linie relpolitie uitdaagde, werd de ordedienst van de betoging aangevallen toen ze eens te meer probeerden om de woede in te dijken. Daar moeten we nog aan toevoegen dat door de verwarring die de ordedienst en de kalmteprekers zaaiden, het wantrouwen en de agressiviteit tegen alles wat een (echt of vals) obstakel leek deed groeien. Op een bepaald moment werd de situatie daardoor zodanig gespannen dat niet iedereen nog het onderscheid wist te maken tussen medeplichtige en verklikker. De verantwoordelijkheid daarvoor ligt opnieuw grotendeels bij de politieke organisaties en hun wil om alles in hun plannetjes in te lijven. En om de "goede indruk" die ze aan de media en instellingen wilden geven niet te verpesten, hebben ze na de betoging communiqués de wereld ingestuurd die alles wat er gebeurd was verzwegen. Eens te meer: waarvoor strijden die organisaties anders dan zelf de plaats van de flikken in te nemen en te liegen naar het beeld van de politici van alle kleuren?

Hoewel het niet van onze gewoontes is, willen we voor een keertje deze politieke en syndicale organisaties een handje helpen om op z'n minst één les te trekken: degenen die vechten tegen alle autoriteit en degenen die revolteren zullen hun ordewoorden nooit respecteren, zullen zich nooit laten afschrikken door hun ordediensten of hun collaboratie met de flikken. En tegenover de politie, de folter in de commissariaten en de afranselingen op straat, tegenover de mensenjacht en de opsluiting, eisen wij geen betere politie, voeren wij geen politieke sketches op om invloed te winnen bij de instellingen. Onze aanpak is erg eenvoudig en duidelijk: wij zetten het hen betaald, oog om oog, tand om tand. We slaan toe daar waar ze ons niet verwachten. Niet alleen tegen de politie, maar des te meer tegen alles wat ze proberen beschermen. *Onregeerbaar*.

Het volk wil de val van het regime

Op 22 maart, onder de kreten 'Het volk wil de val van het regime' en 'Rechtvaardigheid en vrijheid', kwamen opnieuw duizenden tegenstanders van het regime, rebellen en revolutionairen die vechten voor een ware sociale revolutie in Egypte op straat. Hun doelen waren duidelijk en specifiek: de verschillende kantoren van de Moslimbroeders, die nu aan de macht zijn, benaderen en ze verwoesten. In vijf steden zouden die kantoren in brand gestoken zijn; op vele andere plaatsen werden de lokalen en zetels van de partij van de islamistische president Morsi bestormd en kapotgeslagen.

Op de heuvel (in feite een erg kleine heuvel) van de wijk Moqatem in Caïro bevindt zich het hoofdkwartier van de Moslimbroeders. Om dit gebouw te beschermen, zakten duizenden islamistische voorstanders van het regime in bus naar Moqatem af, maar toen ze de wijk doorkruisten, werden ze door de inwoners met vanalles en nog wat bekogeld. Hun bussen werden aangevallen en in brand gestoken en de milities van de macht moesten het op een lopen zetten. Vele verdedigers van het regime van Morsi werden in elkaar geslagen, soms met een hevigheid die niets meer te raden laat naar de woede en haat die ze bij de rebellen opwekken. Op vele plaatsen in Egypte hebben de opstandelingen ook barricades opgeworpen op de wegen om te verhinderen dat de politie en de milities van de macht zich konden verplaatsen. Soms gaf dat aanleiding tot zware gevechten die overal de verdedigers van het regime hebben doen terugdeinzen.

Deze nieuwe insurrectionele opflakkering moet gezien worden als deel van een lang strijdparcours voor een ware sociale revolutie, een diepgaande verandering van de samenleving om komaf te maken met de uitbuiting en de onderdrukking. Je moet ook in rekening brengen dat het regime van Morsi momenteel akkoorden aan het afsluiten is met het Internationaal Muntfonds voor een lening, op voorwaarde dat bijvoorbeeld de petroleumprijzen verhoogd worden (wat een algemene prijsstijging tot 50% laat voorzien!). Tegelijkertijd kopen vele multinationals gronden en fabrieken op. De Egyptische macht verwelkomt hen met open armen. Dat alles laat een komende verheviging van de kapitalistische uitbuiting voorzien. We herinneren ons ook nog dat in december laastleden de regering de subsidies voor brood teruggeschroefd heeft, waardoor de broodprijzen de hoogte in schoten.

Maar in vele fabrieken, zoals in het industriecentrum Malhalla, vinden spontane, wilde of zelfgeorganiseerde stakingen plaats, blokkades van de bedrijfspoorten of van de transportwegen. Die conflicten vertrekken meestal vanuit een ontevredenheid met de arbeidsomstandigheden en het loon, maar halen hun kracht vaak uit een revolutionair elan dat ertoe neigt om deze wereld verdeeld in machtigen en onderdrukten, in bazen en werkers radicaal in vraag te stellen. Elders dragen andere conflicten zoals strijden over de toegang tot water, tegen de ontruimingen van arme wijken (die vaak zelfgebouwd zijn, zonder enige toelating) of de dagelijkse gevechten tegen de versterking van een autoritaire en patriarchale moraal en traditie aan de gigantische mozaïek van revolutionaire spanningen in Egypte.

Laten we tot slot nog benadrukken dat niemand aan het hoofd staat van deze spanningen en revolutionaire bewegingen. Zeker, vele tegenstrijdigheden doorkruisen ze en van tijd tot tijd probeert een nieuwe "leider" wel degelijk om zich op te leggen of de leiding te nemen. Maar tot nu toe, en telkens weer, werden die toekomstige staatslui geweigerd en onmiddellijk aangevallen. We zien dus wel degelijk een diverse, autonome en zelfgeorganiseerde beweging groeien die bezig is de fundamenten van de autoritaire en kapitalistische samenleving in vraag te stellen. We kunnen zouden kunnen zeggen dat een ware sociale revolutie begonnen is. Laten we alles doen wat we gepast achten om eraan bij te dragen dat niets of niemand haar weg naar de vernietiging van alle macht zal afremmen.

Steen tegen uw bakkes • In Lemonnier zetten de controleurs van de MIVB een man die geen ticket had uit het station. Enkele minuten later komt die gewapend met een steen terug en probeert om de bakkes van de controleur bij te werken. In Luik liet een "fraudeur" zich niet brutaliseren door de controleurs en sloeg ze één per één in de prak. De buschauffeur reed zijn bus tot voor een politiekantoor waardoor flikken toesnelden om de voorbeeldige fraudeur te overmeesteren. Tegenover de controles: laten we elk naar onze mogelijkheden terugslaan. En zoals iemand die begin maart een voertuig van de security van de MIVB aan het Noord-Station zwaar toetakelde het aantoonde: je moet niet wachten tot ze je komen lastigvallen, maar ze eerder overal bij verrassing aanpakken.

Drie in één • Op 10 maart hebben onbekenden een kantoorgebouw in Anderlecht in brand gestoken waar zich de zetels bevinden van de bedrijven Siemens, Fujitsu en Cytec. De schade is aanzienlijk; drie brandhaarden werden ontdekt door de brandweerlui die vier uur lang moest blussen. Ze moesten zelfs ramen inslaan en gaten maken in de muren omdat het vuur zich verspreid had in de valse plafonds en de isolatie van de muren. Siemens is een grote speler op de wereldmarkt van industriële technologieën die de wereld kapotmaken (van bewapening tot het nucleaire, over uitrusting voor doodsfabrieken, spoorvervoer en huishoudelijke toepassingen); Fujitsu blinkt uit in de ontwikkeling van technologieën en telecommunicatie die de wereld aan het veranderen zijn in een megamachine en de mens in een hulpstuk daarvan terwijl Cytec een chemisch bedrijf is dat plastiek van erg hoge kwaliteit produceert, met andere woorden, plastiek dat we altijd en overal terugvinden op het platteland, op de stranden, in de rivieren, in het midden van de oceaan.

Van staking naar sabotage • In Sprimont is een staking aan de gang bij het bedrijf Meister na de aankondiging van de directie dat ze de deuren gaan sluiten. Vorig jaar blokkeerden de arbeiders de toegang tot het bedrijf en toen stuurde de directie een militie security om de staking te breken met telescopische matrakken, Tasers en pepperspray. Maar bij de staking nu hebben de arbeiders het er niet bij gehouden hun armen te kruisen: een tiental computers met dossiers voor onderhoud en planning zijn verdwenen, een hele stock koopwaar lijkt in de vijver achter het bedrijf gekiepverd te zijn, tezamen met wat heftrucks. En de opnames van de bewakingscamera's die de site moeten beschermen zijn op magische wijze verdwenen. Hoe was het ook alweer? Ah ja, "tegen het kapitaal, diefstal, plundering en sabotage!"

Eén na één • In de gevangenis van Turnhout heeft een gevangene een cel in brand gestoken. De cel werd verwoest en vijf cipiers beweren onwel te zijn geworden door de rook. De politie interveniëerde om de orde in de rest van de bak te bewaren. Eén na één zullen de cellen branden totdat gruwelijkheden zoals de gevangenis met de grond gelijkgemaakt zijn. Voor de vrijheid, solidariteit met de gevangenen die strijden.

En een vertraagde werf... • In de industriezone Nieuwland in Aarschot zijn onbekenden binnengedrongen op een werf. Ze hebben er de ruiten van alle werfmachines en containers gesloopt. De werken om een zoveelste industriële structuur te implanteren zullen wat vertragingen oplopen...

Ministerie van Verf • Eind maart, het gebouw van Ministerie van Justitie, Halllepoort (St-Gillis) was het doelwit van verf. Grote vlekken verf zijn zichtbaar op de façade.